

γάλης πόλεως καὶ προσεπόριζεν εἰς αὐτὸν τὴν εὐγνωμοσύνην των. Οἱ διάδοχοί του τὸν ἐμιμήθησαν καὶ ἔκτοτε ἡ μεγαλοπρέπεια κατεστάθη εἰς ἕκ των σταθερῶν κανόνων τῆς αὐτοκρατορικῆς πολιτικῆς. Ἐπὶ τρεῖς ἑκατονταετηρίδας ἕκαστος αὐτοκράτωρ ἐφιλοτιμεῖτο νὰ συνδέῃ τὸ ὄνομά του πρὸς τι μέγα οἰκοδόμημα. Τῶν μνημείων δὲ τούτων τὰ μεγαλοπρεπέστερα, ὅσα ἦσαν πλειότερον εἰς διάρκειαν προωρισμένα, ἐκτίσθησαν διὰ τοῦ ὠραίου ἐκείνου λίθου τοῦ λεγομένου τραβερτίνου, ὅστις λαμβάνει εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου χρυσιζοῦσαν ἀνταύγειαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀπῆται καὶ χρόνον πολὺν καὶ δαπάνην μεγάλην ἡ ἀναζήτησις τοῦ τραβερτίνου ἐν τοῖς ὀλίγοις λατομείοις, ὅπου εὐρίσκεται, ἔπειτα δὲ ἡ ἀποκοπὴ αὐτοῦ εἰς μεγάλους ὄγκους καὶ ἡ εἰς τὴν Ῥώμην μεταφορὰ, οἱ δὲ αὐτοκράτορες ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν βέλαιοι περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ ἔσπευδον νὰ περατώσωσι ταχέως τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐπιχειρήσει, μετεχειρίζοντο συνήθως τρόπους ταχυεργότερους. Ἐκτίζον τὰ τεῖχη των διὰ λίθων ἀκανονίστων συνδεομένων πρὸς ἀλλήλους διὰ ψαμμωτῆς γύψου ἐν σχήματι δικτύου (opus reticulatum) ἢ διὰ κεραμίνων πλίνθων ἐπισεσωρευμένων καὶ τὰ ἐπεκάλυπτον ἔπειτα δι' ἐπιστρώματος μαρμαρίνων πλακῶν· οὕτω δὲ κοινούς χειροτέχνους ἔχοντες ὡς ἐργάτας καὶ μεταχειριζόμενοι ὡς μόνον ὑλικὸν ἄσβεστον, πλίνθους καὶ πέτρας, ᾠκοδόμησαν τοὺς κολοσιαίους ἐκείνους θόλους, οἵτινες διὰ τῶσων αἰῶνων ἔφθασαν μέχρις ἡμῶν.

[Ἐπεται συνέχεια]

GASTON BOISSIER.

Σ. Κ. Σ.

Ἡ ΖΩΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ

Ἦτο Σάββατον, πρωί. Ὁ κ. Σουρῆς ἐκάθητο εἰς τὸ γραφεῖόν του μόνος, καπνίζων, ἀναγινώσκων τὰς ἐφημερίδας καὶ ἀναπλάττων τὸ σχέδιον τοῦ προσεχοῦς του Ρωμηοῦ. Ἡ κυρία Σουρῆ εἶχεν ἐξέλθει καὶ τὸν εἶχεν ἀφήσει εἰς τὸ σπίτι μὲ τὴν παράκλησιν νὰ προσέχη ὀλίγον καὶ τὰ παιδιά. Ἄλλ' ὁ ποιητής, ὁ ὁποῖος δὲν φημιζέται πολὺ καὶ ὡς πατὴρ ὑπομονητικός, ἀνέθεσε σιωπηλῶς τὴν ἐποπτεῖαν εἰς τοὺς ὑπηρετάς καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ραθυμὸν του πρωϊνὴν εὐδαιμονίαν, κάμων τολύπας καπνοῦ ὑποκυάνους καὶ ὄνειρα ποιητικὰ ὑποκύανα...

Ἀθήνησ ἀνοίγεται ἡ θύρα τῆς εἰσόδου βιαίως καὶ ὑπὸ τοὺς σπασμωδικούς ἤχους τοῦ κώδωνος εἰσορμᾷ ἡ μᾶλλον ἐνοσηπτεῖ εἰς ἄνθρωπος συγκεκινημένος, ἀσθμαίνων, παράφορος. Ἦτο ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ καὶ κάτι ἔτρεχε βέβαια διὰ νὰ τρέχη τόσον. Τὸν περιστοιχίζον ἀποροῦντες ὁ μάγειρος, ἡ γουβερνάντα, τὰ παιδιά, ὁ σκύλος Γκιούλ. Ἄλλ' ὁ Παναγιώτης τοὺς παραμερίζει καὶ ἀνέρχεται τὴν κλίμακα, κραυγάζων:

— Κύριε Γιώργο! κύριε Γιώργο!

Ὁ θόρυβος δὲν ποιεῖ τὸν ποιητὴν καὶ ἐρωτᾷ ἀπλῶς ἀπὸ τὴν θέσιν του.

— Τί τρέχει, καλέ;

— Τὰ συχαρίκια μου... Σᾶς ἔπεσε... Σᾶς ἔπεσε τὸ λαχείο... ὁ πρῶτος ἀριθμὸς.

— Μίλα καλὰ, βρέ!

Ἡ μεγάλη εἰδησις κάμνει τὸν ποιητὴν νὰ σηκωθῇ καὶ δίδει ἀμέσως εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του ἔκφρασιν θυμωμένου. Μήπως παρεφρόνησεν ὁ ἄνθρωπος του; Τί τοῦ ἔχρεωστοῦσε νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ἀνησυχῆσῃ πρωὶ πρωί, — διότι καὶ τὸ μεσημέρι διὰ τὸν κ. Σουρῆν εἶνε ἀκόμη πρωί.

Ἄλλ' ὁ Παναγιώτης ἐπιμένει. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κατακλισμοῦ τῶν ἐρωτήσεων, αἱ ὁποῖαι τῷ ἀπευθύνονται πανταχόθεν, δίδει τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις καὶ παρουσιάζει τὰ πειστήρια τῆς εὐτυχίας. Ὁ ποιητὴς τὸν ἀκούει σιωπῶν. Ἡ κυρία Σουρῆ τὸν εἶχε συναντήσῃ πρὸ ὀλίγης ὥρας εἰς τὸν δρόμον καὶ τῷ ἔδωκε νὰ φέρῃ εἰς τὸ σπίτι τοὺς ἀριθμοὺς τῶν μετοχῶν των, διὰ νὰ τοὺς παραβάλουν μὲ τοὺς κληρωθέντας. Ὁ Παναγιώτης, μὲ τὸν ζῆλον ἀνθρώπου τοῦ σπιτιοῦ, ἔκρινε καλὸν νὰ περάσῃ πρῶτα ἀπὸ τὴν Τράπεζαν, νὰ ἴδῃ τοὺς κερδίσαντας ἀριθμοὺς καὶ νὰ κάμῃ ὁ ἴδιος τὴν παραβολήν... Πηγαίνει, βλέπει καὶ τοῦ ἔρχεται ζάλη εἰς ὅ,τι εἶδεν... Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τῆς σημειώσεως τῆς ὁποίας ἐκράτει ἦτο ὁ 46,346, καὶ ὁ πρῶτος τῶν κληρωθέντων ὁ 46,346... Δὲν πιστεύει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐρωτᾷ... ἐρωτᾷ ἔκπληκτος, ἐνεὸς. Οἱ παρευρισκόμενοι τοῦ ἐπιβεβαιῶνουν τὴν ταυτότητα. Μάλιστα, ὁ ἀριθμὸς 46,346 κερδίζει πρῶτος 100,000 φρ. χρυσᾶ. Τί χαρὰ! τί εὐτυχία καὶ δι' αὐτὸν τὸν πτωχόν... Καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε, μήπως προσθάσῃ ἄλλος τὰ συχαρίκια, καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ πλέον εἰς τοὺς κατόπιν ἀριθμοὺς, τρέχει, τρέχει μὲ τὰ τέσσαρα εἰς τοῦ Σουρῆ.

— Νά με! εἶπε τελειῶνων τὴν διήγησίν του μὲ μειδίαμα εὐφροσύνης καὶ ἀγαθότητος. Σᾶς ἔπεσε ὁ πρῶτος ἀριθμὸς. Στείλτε ὅποιον θέλετε νὰ ρωτήξῃ στὴν Τράπεζαν.

— «Μπρὲ μπὰς καὶ τὸ εἶπες κανεὸς καὶ ἀρχίσουν νὰ μούρχουνται ἐδῶ μουσικῆς;» ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησις τοῦ Σουρῆ, ἅμα ἐδεδαιώθη ὅτι εἶχαν κάποιαν ὑπόστασιν οἱ λόγοι τοῦ ἀνθρώπου του.

Καὶ ἡ δευτέρα:

— Πόσῳ πάει τὸ συνάλλαγμα;

*

Τὸ σπίτι ἀνάστατον. Ὁ Γκιούλ, ὁ σκύλος τὸν ὁποῖον ἐχάρισαν εἰς τὸν ποιητὴν διὰ νὰ τὸν ἀπαθανάτισῃ μὲ τὸν Ρωμηόν, ἤρχισε νὰ γαυγίζῃ. Τὰ παιδιά, ἡ Μυρτώ, ἡ Ἡρώ, ἡ Ἀλεξάνδρα, ἤρχισαν νὰ τρέχουν, νὰ γελοῦν, νὰ φωνάζουν μαζί μὲ τὸν σκύλον, χωρὶς οὔτε αὐτὰ νὰ ἠξέουρον διατί. Ἡ γερμανὶς γουβερνάντα οὔτε ἐσκέφθη κἄν νὰ τα καθησυχάσῃ, ἀνάστατος καὶ αὐτὴ καὶ θορυβοῦσα περισσότερον τῶν μικρῶν. Ὁ μάγειρος ἀφῆκεν εἰς τὴν τύχην των τὰ φαγητά του καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν Τράπεζαν διὰ νὰ βεβαιωθῇ. Ὁ Παναγιώτης καὶ ὁ κ. Πλάτων ἔτρεξαν πρὸς ἀναζήτησιν τῆς κυρίας Σουρῆ, ἀγνοοῦσης ἀκόμη τὴν εὐτυχίαν τῆς. Κάθε τῶσον ἐγύριζαν καὶ ἐρωτοῦσαν:

— Ἦλθε;

— Ὁχι! ἐφώναζεν ὁ ποιητής, πηγαίνετε νὰ ἰδῆτε καὶ ἐκεῖ!

Καὶ ἀνήσυχος, μετέωρος, τρικυμιώδης, ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ κ. Παράσχος, μὲ ἀνασκηωμένην κόμην, περιήρχετο τὴν οἰκίαν, ἐπρόβαινεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, κατέβαινεν εἰς τὴν θύραν, ἀνυπόμονος νὰ ἴδῃ τὴν Μαρῆν νὰ ἔλθῃ, διὰ νὰ μάθῃ κ' ἐκείνη τὸ μέγα νέον, διὰ νὰ βεβαιωθῇ κ' ἐκεῖνος περὶ αὐτοῦ...

Ἄλλὰ καὶ μὲ ὄλας του τὰς ἀμφιβολίας, ὁ φύσει πυρρωνιστῆς ἄνθρωπος, δὲν ἐκρατήθη ἀπὸ τοῦ νᾶναπλάσῃ τὰ σχέδια τοῦ μέλλοντος. ἐν ᾧ ἐζήτηε τὴν

γυναϊκά του. Αἱ ἐφημερίδες καὶ ὁ Ρωμηὸς ἐγκατελείφθησαν εἰς τὸ Γραφεῖον. Ἐκατὸν χιλιάδες φράγκα χρυσὰ σοῦ λέει ἄλλος, ἑκατὸν ἐξῆντα χιλιάδες δραχμὲς καὶ ἔχει ὁ Θεὸς μὲ τὴν ὕψωσι τοῦ χρυσοῦ. . . Πρῶτον καὶ κύριον, ἐσκέπτετο, διακόπτω τὴν ἐκδοσὶν τοῦ Ρωμηοῦ δι' ἐξ ἡμέρας—καὶ ἴσως καὶ διὰ παντὸς καὶ ἀναπαύομαι. Φθάνει περὶ τὸ μαγγανοπήγαδο—οὕτως ὀνομάζει τὴν ἐφημερίδα του ὁ κ. Σουρῆς—βγάζω κάθε τόσο ἓνα τόμο, καὶ αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε. Ἐπειτα ξεπληρόνω τὸ σπῆτι τοῦ Φαλλήρου καὶ κτίζω καὶ ἓνα σπιτάκι ἐδῶ στὰς Ἀθήνας καὶ γίνομαι στὰ ἀθηναῖα οἰκοδεσπότης καὶ ὄχι στὰ ψέμματα, ὅπως εἶμαι τώρα στὸ Φάληρο. . . Καὶ κανένα ταξεῖδάκι μὲ δυὸ τρεῖς φίλους, αἶ, δὲν θὰ ἦταν ἄσχημο. Γιὰ τὰ ρέστα ἄς φροντίσῃ ἡ γυναϊκά μου. Ἐγὼ τὴν ἡσυχία μου θέλω. . . καὶ τὸ βράδου κοῦκο καὶ τόμπολα ὡς τὸ πρωί. . .

Καὶ τὰ σχέδια τῷ ἤρχοντο ἀλλεπάλληλα. Αὐτὰ μόνον εἶπεν εἰς τοὺς οἰκείους του. Ἀλλὰ ποῖος εἶνε ἱκανὸς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν κεφαλὴν, εἰς τὴν παράδοξον κεφαλὴν τοῦ κ. Σουρῆ, καὶ νὰ ἴδῃ τί συνέβαιναν ἐκεῖ μέσα τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς βεβαίας ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγωνιώδους ἀναμονῆς;

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Τράπεζαν καὶ ὁ μάγειρος γεμάτος χαράν.

—Μάλιστα, κύριε, σὰς ἔπεσεν, εἶπεν. Ὁ ἀριθμὸς 46,346 εἶνε κληρωμένος πρῶτος. Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

—Μὰ ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ Μαρή! ἀνέκραξεν εἰς ἀπάντησιν ὁ ποιητής.

Ἦνοιξεν ἡ θύρα καὶ ἀντὶ τῆς κ. Σουρῆ εἰσῆλθον ἡ Ἑλλη καὶ ὁ Κρίτων, τὰ μεγαλύτερα παιδιά, τὰ ὅποια τὴν ὥραν ἐκείνην ἐσχόλασαν. Ἦσαν φαιδρὰ καὶ πεινασμένα, ὅπως συνήθως ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον τὰ παιδιά, ἀλλ' ἡ εἶδησις τὴν ὅποιαν τοῖς ἔρριψαν ἀμέσως, ἐδιπλασίασε τὴν φαιδρότητά των καὶ ἐξηφάνισε τὴν πεῖνάν του.

—Τὸ λαχεῖο! μᾶς ἔπεσε τὸ λαχεῖο τῆς μαμᾶς! ἐφώναξεν ὁ ζωηρὸς Κρίτων. Τότε θὰ μου πάρῃ καὶ μὲνὰ τὸ βελουσιπέδ.

—Καὶ μὲνὰ τὸ πιάνο! εἶπεν ἡ σοβαρωτέρα Ἑλλη.

—Καὶ θάρσῃς τὸ βιολί; αἶ; ἠρώτησεν ὁ Κρίτων.

—Ὅχι θὰ παίζω καὶ τὰ δυὸ.

Καὶ ἤρχισαν τότε καὶ τὰ παιδιά τὰ σχέδιά των τὰ τελευτήτα καὶ τὰ παράδοξα, παραδοξότερα καὶ τῶν σχεδίων τοῦ πατρός, —διότι ὅσω ζωηρὰν φαντασίαν καὶ ἂν ἔχῃ εἰς ποιητής, εἶνε ἀδύνατον νὰ φθάσῃ τὴν φαντασίαν τοῦ παιδιοῦ.

Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἀναστατώσεως, ἐπέστρεψαν ἀπρακτοὶ ὁ κ. Πλάτων καὶ ὁ Παναγιώτης. Παντοῦ ἐπηγαν ἀλλὰ τὴν κ. Σουρῆ δὲν τὴν ἐπέτυχαν. Τέλος πάντων! Μεσημέρι ἦτο. Τώρα ὅπου καὶ ἂν ἦταν θὰ ἤρχετο.

Καὶ τὴν ἐπερίμεναν. Καὶ ὁ Γκιούλ ἐγαύγιζε.

*

Ἐπὶ τέλους!

Ντάγκ! Ντούγκ!

Ἡ κυρία Σουρῆ.

Τὴν ὑπεδέχθησαν μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων, καὶ τὴν περιεστόγγισαν ὅλοι, ἀπὸ τοῦ Γεώργου μέχρι τοῦ Γκιούλ.

—Τί τρέχει καλέ; εἶπεν ἐκείνη ἀποροῦσα διὰ τὴν τόσῃν χαράν των.

—Τὸ Λαχεῖο! μᾶς ἔπεσε τὸ Λαχεῖο.

—Ποῦ Λαχεῖο!;

—Τῆς Τραπέζης, καλέ! εἶπε φωνάζων ὁ Σουρῆς.

Δὲν ἔδωκες τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ὁμολογιῶν μας εἰς τὸν Παναγιώτην;

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ κυρία Σουρῆ, πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὰ γέλοια. . . Δὲν ἤθελε καὶ περισσοτέρους διὰ νὰ ἐννοήσῃ ἀμέσως τὰ συμβαίνοντα. Τί κρίμα ὅμως νὰ μὴν ἠμπορέσῃ νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ τοὺς κρατήσῃ ἀκόμη ὀλίγον εἰς τὴν ἀστείαν πλάνην καὶ εἰς τὴν παρεξήγησιν! Ἐβλεπε τὸν ἀγαθὸν Παναγιώτην, τὸν ἀκούσιον δράστην τῆς σκηρῆς, ἰστάμενον ἐκεῖ ἐμπρὸς τῆς μετ' ἀπορίας.

—Βρὲ σύ, Παναγιώτη! . .

Τῷ ἔλεγε, καὶ ἤρχιζε πάλιν τὰ γέλοια, χωρὶς νὰ εἰμπορῇ νάρθρῶσῃ λέξιν.

Ὁ Σουρῆς τὰ ἔχασεν. Ἡ ἐλπίς του ἐκλονίζετο καὶ κατέπιπτεν. . . Ἦτο λάθος λοιπόν. . . λάθος χωρὶς ἄλλο.

—Ἐλα Μαρή! εἶπεν ἀρχίζων νὰ θυμῶνῃ πὲς μας λοιπόν!

—Καλὲ ποιοὺς ἀριθμοὺς ὁμολογιῶν μας ἔδωκα! εἶπεν ἐκείνη ἄμα ἐξεγέλασε. Ἐγὼ τοῦ ἔδωσα τὴν σημεῖωσι τῶν κερδισμένων ἀριθμῶν.

—Μπᾶ! ἔκαμεν ὁ ποιητής, ὡσεὶ ἐξεγειρόμενος ἐξ ὄνειρου. Καὶ ἀνοίξας τὴν παλάμην τὴν ἐκάθισεν, ὡς συνειθίζει, ἐπὶ τοῦ ἰδίου προσώπου καὶ εἶπε:

—Νά! κ' ἐγὼ κόντεψα νὰ το πιστέψω.

Ὁ λόγος ἦτο μετριόφρων. Ἦλθε στιγμή κατὰ τὴν ὅποιαν τὸ ἐπίστευσε πραγματικῶς. Ἦτο τόσον ὠραία, τόσον φυσικὴ ἡ παρεξήγησις, ὥστε καὶ οἰοσθήποτε ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του θὰ τὸ ἐπίστευεν. Ὅταν ὁ Παναγιώτης, κρατῶν εἰς χεῖράς του σημεῖωσι τῶν κερδισάντων ἀριθμῶν, ἐνόμιζεν ὅτι ἔχει τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ὁμολογιῶν τῆς κ. Σουρῆ καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητά ταύτην παρουσίασε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὸ χαρτίον, ἦτο φυσικὴ συνέπεια νὰ γεννηθῇ ἡ παρεξήγησις. Τὸ μόνον ἀπορίας ἄξιον εἶνε πῶς οὔτε ὁ ἀγαθὸς Παναγιώτης, οὔτε κανεὶς ἄλλος τῶν ὀλιγώτερον αὐτοῦ ἀγαθῶν, ἐσκέφθη νὰ παραβάλλῃ καὶ τοὺς ἄλλους ἀριθμοὺς μὲ τοὺς κληρωθέντας, ὅτε βεβαίως ἡ πλάνη θὰ διελύετο. Ἀλλὰ εἰς τὸ θάμβος τῆς πρώτης ταυτότητος, ἠδιαφόρησαν, βλέπετε, δι' ὅλους τοὺς ἄλλους. Φαντάζομαι πόσον θὰ ἐπέσυρε τὰς μομφὰς τῶν κριτικῶν, ἐὰν εἶνε παρομοίαν ψυχολογικὴν στιγμήν ἐστηρίζετο κανὲν ἔργον φανταστικόν, ὡς τὸ παρεμφερὲς διήγημα τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου καὶ ἡ Οἰκογένεια Παρραδαρμμένου τοῦ κ. Ἀννίνου. Ἀλλ' εἰς τὸ διήγημα τὸ ὅποιον ἀντέγραψα σήμερον φωτογραφικῶς ἐκ' τοῦ πραγματικοῦ, τὸ γεγονός εἶνε ἀναντίρρητον. Ὁ Σουρῆς ὑπέστη δι' αὐτοῦ μίαν πλάνην γλυκεῖαν καὶ μίαν παγετώδη ἀφύπνισιν. Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι ὅταν κατόπι παρεδλήθησαν οἱ ἀληθεῖς ἀριθμοὶ τῶν ὁμολογιῶν τῆς Κας Σουρῆ μὲ τοὺς κληρωθέντας, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον κέρδος ἐβεβαίωθη. . .

Καὶ ὁ Σουρῆς, ἀφ' οὗ ἐθύμωσεν ὀλίγον μὲ τὴν Τύχην ἡ ὅποια τὸν ἐπερίπαιζε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Γραφεῖόν του, εἰς τὰς ἐφημερίδας του, εἰς τὸν Ρωμηὸν του. Τὸ σχέδιόν του τότε, τὸ καλλίτερον, ἦτο νὰ πραγματευθῇ διὰ στίχων εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τὸ πάθημά του. . . Πρὸς εὐτυχίαν μας καὶ ἴσως πρὸς εὐτυχίαν του, ἔμεινε Σουρῆς ὡς πρότερον. Ὅταν τὸ ἐσπέρας, εἰς τὴν συνήθη μικρὰν συναναστροφὴν, τὴν συγκροτουμένην καθεικάστην εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀναλαθῶν πλέον ὄλην του τὴν ἀπάθειαν μᾶς διηγείτο μὲ τὸ ἀμίμητον μέθυ του τὸ κωμικὸν πάθημα τῆς ἡμέρας, ὁ ὑποφαινόμενος ἐγέλασε πολὺ, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἐρρίγησεν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ κινδύνου, τὸν ὅποιον διέτρεξε καὶ αὐτὸς καὶ τὸ πανελληνίον, νὰ χάσῃ τὸν Ρωμηὸν του, τὴν μοναδικήν του καὶ ἀτίμητον ψυχαγωγίαν. . .